

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci navrhovatelek: **a) obec Dudín**, se sídlem úřadu Dudín 26, **b) obec Ústí**, se sídlem úřadu Ústí 88, **c) obec Opatov**, se sídlem úřadu Opatov 47, všechny zastoupené Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti odpůrci: **Kraj Vysočina**, se sídlem úřadu Žižkova 57, Jihlava, za účasti: **ČEPS, a. s.**, se sídlem Elektrárenská 774/2, Praha 10, zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2012 - Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina ze dne 18. 9. 2012, o kasačních stížnostech odpůrce a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2013, čj. 66 A 1/2013 – 154,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Navrhovatelky se domáhaly u Krajského soudu v Brně zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2012 - Aktualizace č. 1 Zásad územního rozvoje Kraje Vysočina, vydaného usnesením Zastupitelstva Kraje Vysočina ze dne 18. 9. 2012, č. 468/05/2012/ZK, v části vymezení koridoru č. E05a pro záměr: „*Nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín*“ (dále též „*OOP č. 1/2012*“).

II.

2. Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2013, čj. 66 A 1/2013 – 154, zrušil napadenou část OOP č. 1/2012.

III.

3. Odpůrce [stěžovatel 1)] a osoba zúčastněná na řízení [stěžovatel 2)] brojili proti rozsudku krajského soudu kasačními stížnostmi.

4. Stěžovatel 2) požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

5. Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel 2) odůvodnil závažným ohrožením veřejného zájmu na rozvoji přenosové soustavy. Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 10 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, je přenosová soustava zřizována a provozována ve veřejném zájmu. V důsledku vydání

napadeného rozsudku hrozí újma spočívající ve zpomalení rozvoje přenosové soustavy. Tato újma je nepoměrně větší než újma, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout navrhovatelkám.

6. Újma, která by vznikla nevybudováním nebo jen odkladem výstavby nadzemního vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín, spočívá v (1) ohrožení bezpečnosti provozu přenosové soustavy České republiky a spolehlivosti dodávek uživatelům celé elektrizační soustavy (zvýšení hrozeb výpadků dodávek elektřiny, tzv. black out) a (2) ohrožení připojení významného zdroje – jaderné elektrárny Temelín do elektrizační soustavy. Vedení výkonu nových zdrojů jaderné elektrárny Temelín je podmíněno výstavbou nových vedení. Výstavbou vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín je zajištěno splnění přísných bezpečnostních kritérií pro vedení výkonu z jaderného zdroje a splnění požadavků na bezpečný a spolehlivý provoz celé elektrizační soustavy. Splnění přísného kritéria N-2 pro vyvedení jaderných elektráren, tzn. spolehlivé vyvedení výkonu a nenarušení chodu jaderných zdrojů i při výpadku dvou přenosových prvků vycházejících z rozvodny Kočín, přispívá k zajištění jaderné bezpečnosti připojovaného zdroje.

7. Podle stěžovatele 2) má nadzemní vedení ZVN 400 kV Mírovka – Kočín zásadní význam, protože je součástí desetiletého plánu rozvoje přenosové soustavy 2013–2022, který stěžovatel 2) zpracoval v souladu s § 24 odst. 10 písm. j) energetického zákona a který byl schválen stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu a následně i rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. Předmětné vedení je dále součástí desetiletého plánu rozvoje EU vypracovaného v roce 2012 evropskou asociací ENTSO-E podle čl. 8 nařízení č. 714/2009 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou a o zrušení nařízení (ES) č. 1228/2003. Tento plán byl schválen stanoviskem Agentury EU pro spolupráci energetických regulačních orgánů a zdůraznil u předmětné stavby její pozitivní dopad na snižování produkce CO₂.

8. Předmětná stavba byla také navržena do seznamu projektů společného evropského zájmu jako součást transevropských energetických sítí. Členské státy mají povinnost přidělit projektům společného zájmu postavení nevyššího možného národního významu [viz čl. 7 nařízení č. 347/2013, kterým se stanoví hlavní směry pro transevropské energetické sítě a kterým se zrušuje rozhodnutí č. 1364/2006/ES a mění nařízení (ES) č. 713/2009, (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009]. Dále čl. 7 nařízení č. 347/2013 stanoví, že projekty společného zájmu jsou považovány z hlediska energetické politiky za projekty ve veřejném zájmu a lze je považovat za projekty v „převažujícím veřejném zájmu“ za předpokladu, že jsou splněny podmínky směrnice 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a směrnice 2000/60/ES, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky.

IV.1

9. Navrhovatelky ve vyjádření k žádosti stěžovatele 2) o přiznání odkladného účinku vyjádřily přesvědčení, že podmínky § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nebyly splněny. Pokud by Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, mohlo by být na základě takto „obžvlé“ části OOP č. 1/2012 rozhodováno v dotčeném území ještě v průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem, např. by mohlo být vydáno územní rozhodnutí nebo stavební povolení pro vedení ZVN Mírovka – Kočín. Z odůvodnění

návrhu na přiznání odkladného účinku je ostatně zřejmé, že návrh stěžovatele 2) k tomuto cíli výslovně směřuje.

10. Pokud by výsledkem soudního přezkumu napadené části OOP č. 1/2012 bylo její „konečné“ zrušení, mohly by v dotčeném území nastat nevratné změny, a to jak z právního hlediska (podle principu presumpce správnosti správních aktů, srov. zejm. § 101d odst. 4 s. ř. s.), tak faktického hlediska (nevratný zásah do krajinného rázu a ostatních chráněných aspektů dotčeného území). V takovém případě by celé řízení před správními soudy ztratilo smysl. Práva a oprávněné zájmy navrhovatelek i ostatních vlastníků dotčených nemovitostí by tak byly přiznáním odkladného účinku nepřiměřeně ohroženy.

11. Stěžovatel 2) odůvodnil svůj návrh veřejným zájmem na rozvoji přenosové soustavy, toto tvrzení však není a ani nemůže být podloženo žádnými relevantními důkazy. Obecný odkaz na existenci veřejného zájmu na rozvoji přenosové soustavy, který obsahuje energetický zákon, nemůže sám o sobě zdůvodnit existenci veřejného zájmu na uskutečnění konkrétní stavby a její umístění v konkrétním koridoru.

12. Dále stěžovatel 2) ani nijak neupřesnil, jaká konkrétní „nepoměrně větší újma“ by nepřiznáním odkladného účinku hrozila jeho veřejným subjektivním právům.

13. Podle navrhovatelek lze navíc vážně pochybovat o potřebnosti rozšíření jaderné elektrárny Temelín, a tím i o smyslu a potřebnosti vedení ZVN Mírovka – Kočín. V této souvislosti navrhovatelky odkázaly na bod 9.2 části IV návrhu na zrušení části OOP č. 1/2012.

14. Závěrem navrhovatelky dodaly, že s ohledem na riziko rozhodování podle „dočasné obživlé“ části OOP č. 1/2012, která může být následně shledána nezákonnou, by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem na legalitě rozhodování orgánů veřejné správy i na ochraně krajinného rázu a zákonem chráněných hodnot dotčeného území.

IV.2

15. Stěžovatel 1) ve vyjádření k žádosti stěžovatele 2) o přiznání odkladného účinku sdělil, že nemá k přiznání odkladného účinku námitky.

V.

16. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly v nyní posuzované věci splněny.

17. Především je třeba mít na paměti mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

18. Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

19. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy nese stěžovatel, který žádá o přiznání odkladného účinku. Stěžovatel musí upřesnit, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností tuto újmu vyvozuje a jaká by byla její intenzita. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, kterého se stěžovatel obává v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a skutečná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese břemeno tvrzení a důkazní břemeno.

20. Opřel-li stěžovatel 2) svůj návrh pouze o tvrzení, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dojde k závažnému ohrožení veřejného zájmu na rozvoji přenosové soustavy (jakkoliv tento veřejný zájem podrobně rozvedl), nesplnil tím především břemeno tvrzení, že mu vznikne nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není *actio popularis* a neslouží primárně k ochraně veřejného zájmu, ale je prostředkem ochrany práv výlučně stěžovatele, který je povinen tvrdit a prokázat, že by jemu konkrétně vznikla újma. Nic takového ovšem stěžovatel 2) netvrdil, ani neprokázal. Nejvyšší správní soud není v otázce prokazování nepřiměřenosti možné újmy na straně stěžovatele povinen ani oprávněn samostatně dohledávat skutečnosti, které by návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku podpořily.

21. Přiznání odkladného účinku nesmí být podle § 73 odst. 2 s. ř. s. v rozporu s důležitým veřejným zájmem, to však neznamená, že odkladný účinek bude automaticky přiznán vždy, je-li to v souladu s veřejným zájmem. Takový výklad by popřel mimořádnou povahu odkladného účinku kasační stížnosti i zásadu presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů a soudů. Pro přiznání odkladného účinku je tak třeba především tvrdit a prokázat, že by stěžovateli vznikla nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Tento požadavek stěžovatel 2) nesplnil.

22. Nejvyšší správní soud uzavřel, že stěžovatel 2) neprokázal skutečnosti rozhodné pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, proto návrh zamítl.

23. Závěrem zdejší soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu